

nočníček

nepravidelný noční plátek Pepy Streichla

č. 9 / září 2009

Úvodem. Léto, prázdniny. Doba odpočinku, flákání. Mírná lenivost prostupuje celým národem. Většina lidu je mimo domov, město, kraj a republiku. Kulturních akcí ubylo, a tak jsem trochu poznal, co je novinářská letní okurková sezóna. Není skoro o čem psát. Pociťil jsem to sám na sobě, hlavně při přemýšlení, o čem psát v tomto úvodníku. Ale zachránili jste mě vy sami. Pár z vás mi píše různé rady jak vylepšit Nočníček, o čem psát atd. Některým radám nevyhovím, napsal mi David R. z Rožnova, ať píšu recenze na koncerty, na kterých jsem byl jako divák. Ale k tomu nemám odvahu. Co když se mi koncert nebude líbit? Napíšu o tom a jako odvetu si to schytám po vlastním koncertě taky formou negativní recenze. A psát kladně o koncertech kolegů je ošidné. Neješitné. Nechci nahánět svoje fandy a přátelé do náruče konkurence. Co

kdyby se ke mně už nevrátili. To se dneska nenosí (viz. politická scéna). Ale větší potíž je v tom, že takových koncertů moc nevidím. V okolí mého domova jich moc není. A mám pocit, že přesto o tom částečně píšu v seriálu „Kolegové“. Michal K. z Brna mi neradí nic, spíše mu vadí, že píši jen o sobě, že Nočníček je prý rodinný magazín o mé osobě. Michale díky za typové pojmenování toho mého plátku. Ano, Nočníček je rodinný magazín o Pepovi Streichlovi. Že mi to nedošlo dříve. Hrdě se k tomu hlásím a mám dojem, že jsem přišel s novým typem novin. A myslím, že už mě kopírují. Třeba takový Reflex: golf nehraju (Andrej Halada, Zelený Baul), ženit se asi už nebudu (svatba J. X. D.), želvu Leesy nevlastním (opět J. X. D.), k marjánce se nedostanu (znovu J. X. D., Cannabis Cup), ale podobnost vnímám. Já píšu o muzice, občas o mé ženě Janě, o naší kočce Lucy a o svém marném boji s cigaretami. S nadsázkou mohu říci, že Nočníček a Reflex jsou si dost podobné. Reflex má ale víc reportérů, tím pádem víc rodinných témat, já jsem sám, pomínu-li pár dopisovatelů, a tak se naskýtá pouze jedno téma. Pepa Streichl. Přesto si dovoluji velkopansky ukončit úvodník, novým reklamním sloganem: Nočníček - rodinný magazín do každé rodiny.

vetřelec

Dlouho jsem nebyl v centru Ostravy, a tak jsem byl příjemně překvapen změnami. Před ostravským Domem umění jsem spatřil něco, co se mi líbí,

ovšem marně jsem hledal název objektu. Nenašel jsem, a tak jsem si TO pojmenoval po svém. VETŘELEC. Napadá vás něco jiného?

koncerty 2009

září

24. 9. 2009

Ostrava

klub Parník

Pepa sobě!

(60 let)

hrají:

Pepa Streichl

Jamaj

(Pepa Streichl, Ivo Cícvárek, Jiří Svítek)

Hořký kafe

(Jan Rejhon, Petr Babec)

&

Hanka Kopřivová

Pakostra Blues

(Radek Pastrňák, Jiří Kostadinov, Joe After)

Arnošt Frauenberg

říjen

2. 10. 2009

Turnov

divadlo

Besídka Textové dílny
18.00 h

listopad

7. 11. 2009

Náměšť nad Oslavou

Folkový špíz

18.00 h

v jednání

Praha

Opava

Milevsko

Žďár nad Sázavou

kolegové

hořký kafe

Hořký kafe mi moc nejede, potřebuji dvě kostky cukru. Můj muzikantský soupeř Richard Kroczeck st. mi kdysi před léty, říkal: „Pípe, ty stejně skončíš u jazzu.“ Smál jsem se tomu: „Já a jazz, vždyť tomu nerozumím.“ A teď jsem ve stadiu, kdy často poslouchám kytarový jazz. A částečně z tohoto důvodu už můžu Hořký kafe. Honzu Rejhona (kytara) a Petra Babce (baskytara) jsem poprvé slyšel loni na festivalu Zahrada. Ale jen dvě nebo tři písně a líbili se mi. Sami říkají, že hrají jazzfolk. Když jsem měl letos hrát v pražském Blues sklepe s Justinem Lavashem a na poslední chvíli do toho zasáhly naše vlastní

organizační šumy a on nemohl, vzpomněl jsem si právě na Hořký kafe. A strefil jsem se. Hráli úžasně. Jejich souhra kytary s basou doplněna zpěvem vytváří čarokrásný pocit klidu a pohody. Ani jsem nedutal a dost dlouho po jejich setu jsem tu atmosféru neměl chuť rušit svým následným vystoupením. V poslední době, právě z důvodů této nálady, mám jejich písně v oblíbených položkách svého PC a jsou nejčastěji pouštěnou hudbou k relaxaci. Pustím, lehnu, zavřu oči a svět je najednou plný pohody, v níž se rád bahním. Moje lázně na duši. Hořký kafe se občas objevují na pódiu s ženskými hosty, třeba s

Martinou Trchovou a v poslední době s Hankou Kopřivovou z Frýdku-Místku. A jsem rád, že přijali pozvání do Ostravy na koncert PEPA SOBĚ, kdy budu velmi skromně slavit 60 let. Když už jsem u této informace musím podotknout, že dalšími hosty budou JAMAJZ (Streichl, Cicvárek, Svíték), PAKOSTRA BLUES (Jiří „Kost’a“ Kostadinov, Radek Pastrňák, Joe „Pak“ After) a Arnošt Frauenberg. Hořký kafe si do ostravského Parníku pozvali jako svého hosta Hanku Kopřivovou. Moc se těším. A Vy? Poslechněte si Hořký kafe na jejich stránkách a přijďte taky. www.horkykafe.cz

můj nejlepší nepřítel

Nejlepší nepřítel je čestný soupeř. Nedělá tiché podrazy. Nepřátelství dává najevo čestně, na rovinu, bez postranních úmyslů. Milan „Nedvěd“ Kolář, nejhlavnější organizátor a guru festivalu „Prázdniny v Telči, tyto slušné zbraně používá. Určitě v mém případě, v chování k mé osobě. Kdysi jsme byli k sobě průměrní přátelé. Na prvních ročnících festivalu Prázdniny v Telči jsem hrával pravidelně. Pak najednou nic. Chápal jsem, chce to pauzu, nemůžu tam hrát každý rok. A navíc jsem v té době ustupoval od čistě folkového projevu a začínal jsem se věnovat blues. Ale pauza trvala poněkud dlouho. Potkali jsme se na nějakém jiném festivalu a tam jsem se zeptal přímo: „Medvěde, kdy budu hrát v Telči?“ Odpověděl: „Ty? Nikdy!“ V první

chvíli jsem byl uražen, ale to se mi rozleželo v hlavě. Říkal jsem si, alespoň vím, na čem jsem. A od té doby při našem společném setkání jsem Medvěda oslovoval jako mého nejlepšího nepřítele. Po mnoha a mnoha letech mě ale Medvěd do Telče pozval. A pak skoro pravidelně co dva až tři roky. Po několika setkáních, už v Telči, jsem mu nabídl zrušení nepřátelství, ale po debatě u piva jsme to oba zavrhli. Mít totiž svého nejlepšího nepřítele je krásné.

Je to moje nejhezčí nepřátelství. Bez urážek, bez podrazů a hlavně vedené ve vsí slušnosti.

drobnosti

prázdniny končí, škola začíná

Níže uvedenou poezii zde uvádím pro potěchu učitelů jako důkaz, že přece jen někdo má pro jejich těžkou práci pochopení. Objevil jsem ji v almanachu literárních děl klientů a pracovníků psychiatrických klinik. Tento almanach mi darovala kamarádka Jarmila T. Zaměstnankyně Psychiatrické kliniky v Horních Bečkovcích.

Jan Bázler

Drsná škola – The Lesson

překlad z díla skotského básníka Rogera McGougha

Když kantor dveře otevíral
do třídy podobné chlévu,
sotvakdo ho tam vážně bral,
jeho hlas tonul v řevu.

„Mé téma dnes bude násilí,
jež bují všude vůkol.
Věnuji vám své úsilí.
Nakonec zadám úkol.“

Hned utlouk' k smrti mládence
jednoho ze řvoucí chasy,
pak přerazil vaz dívence
(té s těmi hnusnými vlasy).

S mačetou v krátké chvíliče
k tabuli dral se prudce,
zůstaly za ním v uličce
uťaté nožky, ruce.

Popravil stětím lajdáka,
který zapomněl tužku,
potom s rutinou mazáka
vytáhl z katedry pušku.

Na známé firmy zamířil
pomocí přesné mušky,
precizní střely našly cíl
-padli jak shnilé hrušky.

„Sím, pane, mohu odejít?“
malý zmetek se táže.
Učitel do něj začne šít
náboje těžké ráže.

Kouk' dovnitř sám pan řídící,
co je to za noviny,
pak tam s vlídností na líci
vhodil kus trhaviny.

Konečně kantor vyčerpal
své zásoby munice,
odhodil kvěr a pero vzal,
zapsal do třídnice.

Odepsal mrtvé, raněné,
smet' prázdné nábojnice,
pak velel s tvářív z kamene:
„Otevřete učebnice!“

...ale dobrý člověk ještě žije

Všude kolem se mluví o tom, že naše nová doba je poněkud tvrdá a slušnost a zájem o druhé se už moc nenosí. Ale nedávno se mi stala taková milá věc. V červencových horkých dnech jsem pěšky navštívil centrum Ostravy. Bylo dusno a horko, a protože mi trošku hapruje srdíčko a trochu hůř se mi dýchá, tak jsem chodil stylem stotřicetileté indiánské stařeny. Deset kroků a odpočinek, o něco se opřít a chytit dech k pokračování. Je pravda, že se mi občas v tom horku trochu zamotala hlava, ale byl jsem na to připraven, a tak jsem se pomalu blížil k tramvajové zastávce. A když jsem se už naposledy zastavil, tak ke mně přiběhl mladý muž a starostlivě se mě zeptal, zda

Ilustrační foto z netu

mi není špatně, jestli nemám zdravotní problémy, že prý mě sleduje už dobrých deset minut. Říkám, že sice je, ale že s tím už počítám a že to zvládnou, ale jeho zájem mě moc a moc potěšil. A po zbytek dne jsem měl nádhernou náladu, protože vím, že to tak zlé v mezilidských vztazích není a že dobrý člověk ještě žije.

jen tak

vadí, nevadí

Exprezident Václav Havel se pustil do Paroubka. To jsem četl na netu. Prý mu vadí, mimo jiné, nedopnuté košile sociálnědemokratických špiček. I když socdemáci mají nedopnuto u krku a já i na pupku, musím se zeptat: vadil bych Vašíkovi taky? Ach jo, Vašík na krátká gařata už zapomněl.

oáza božského klidu

v této chatě jsem strávil dva dny letošních prázdnin. Říkal jsem tomu místu „Oáza božského klidu“. Do té doby, než v neděli po ránu spustil soused pilu.

můj známý „chlap omalovánka“

drobnosti

hutka, kája, petr a další

Nedávno jsem se ocitl na chatě, na samotě, úplně sám, bez kytary, bez počítače a napadlo mě vzpomenout na písně, které snad ovlivnily mou tvorbu. Pominu-li první poslechové soustředění na kapely Beatles, Rolling Stones, Kinks, Troggs a z českých Olympic, Matadors, The Primitives Group, The Spies, Bodláci z UH a další, které měly vliv na mé bigbeatové začátky (v Hodoníně a v Ostravě), tak k folku mě svým projevem dokopal asi Jarda Hutka, hlavně písní Kája, a taky Petr Kalandra. Petra jsem viděl a slyšel hrát někde v Praze a v jeho podání mi zůstaly do dneška v uchu písně Pamatuj a Odejdu (později nazpíval V. Neckář). Od Jardy a Petra už bylo kousek k Dylanovi (od něho jsem miloval a miluju snad všechno) a k Donovanovi (Catch The Wind, Colours, Jennifer Juniper, Atlantis). Pak už jsem začal doplňovat na svůj kotoučový magneták Sonet Duo další hity. Leonard Cohen – You Know Who I Am, Suzanne, od Al Stewarta nádhernou kytarovou Small Fruit Song (našel jsem ji na YouTube) a mnoho jiných i českých jako třeba Mertovu Chytil vítr. Pak se mi dostalo do ruky LP American Woman kanadské kapely The Guess Who a z jejich drážek mně dodnes zůstaly v hlavě písně American Woman a Talisman,

Ale hlavní okamžik zlomu a jasné ovlivnění přišlo s poslední písní toho alba - bluesovkou Humpty's Blues. Po jejím poslechu jsem začal po blues hodně šilhat. Perličkou je to, že když jsem po letech konečně sehnal LP American Woman v domnění, že na něm najdu další klasické bluesovky, tak jsem byl hodně překvapen. Blues tam bylo jen to jedno. Ale to mě tehdy dostalo. Další velký zlom přišel, když se mi do ruky dostalo LP Lightnin' Hopkins, jehož název jsem už dávno zapomněl (tehdy jsem si LP jen půjčil a přetočil na kotoučák), ale tehdy poprvé jsem slyšel blues na akustickou kytaru. A byl jsem v tom. Závěrem bych chtěl jen říct, že budete-li zde hledat nějaké časové body, tak můžu jen trochu upřesnit, že se to týká období mezi roky 1964 až 1970. Teda snad, myslím... (LP American Woman)

postížení éterem

Z vysílání skoro všech rádií v ČR jsem nijak nebyl nadšen. Ale už dávno mě přešla mírná nasranost z toho, že nevysílají moje písně (teda přiznám se, že vysílají, ale jen sem tam). To mě už přešlo, pořád mi ale vadí, že tam nehrají aspoň trochu písně mých oblíbenců. Ale tím jsem vždy sobecky myslel jen na sebe. Teď, když jsem byl hostem Dáši Misařové v ČR Ostrava v pořadu Apetýt, seděla za ovládacím pultem kamarádka Yvetta Dadamová. To ráno jsem si pustil Ostravu a slyším píseň Kataríny Knechtové, její velký hit „Spomal“. Nic proti ní, je to krásná

píseň. Ale! Pak jsem se učil a kolem jedenácté hodiny jsem si zase ostravskou stanici pustil k mytí nádobí. Hráli „Spomal“. V jednu a ve tři taky. Ten den znělo Spomal snad ještě pětkrát. A tu mě napadlo, že se fakt chovám sobecky a myslím jenom na sebe. Já můžu rádio vypnout. Ale co jiní? A v té chvíli jsem pomyslel na moderátorku Yvettu Dadamovou, moji kamarádku, ale nejen na ni nýbrž i na ostatní moderátory, spíky a éterové pouštěče. Každý hit 10x denně, 770x za týden, 2800x za měsíc a 33600x za rok. Nejebe vám už z toho?

jen tak

krize pokořila hrdost

Vždycky, když jsem něco koupil a za chvíli jsem přišel na to, že to vlastně vůbec nepotřebuji, moje hrdost nebo stud, že jsem vůl, mi bránili v tom, abych toto zboží vrátil. Až celosvětová, čili i moje, finanční krize mě asi donutila k tomu, že jsem si dodal odvalu a dotyčný kytarový efekt, kterým jsem chtěl vylepšit koncertní zvuk kytary, šel vrátit. A byl jsem mile překvapen, nikdo se se mnou nehádal, prodavač mi prostě vrátil peníze. A nemyslím, že jenom proto, že to byl kamarád. Služby se přece jen lepší.

někdy, kdysi, snad

Paměť už nefunguje. Když se o nějakém dávném termínu prou dva, dopadne to většinou tak, že ani jeden z nich nemá pravdu. Nakonec to ví ten třetí. Nohavica a Streichl jako Valaši. Ví někdo odkud je toto foto?

digitalizuji

Nedávno jsem v Aukru prodal své celé fotovybavení. Už jsem jen digitalizovaný.

drobnosti

o textování

Písemná odpověď na dotaz „Jak textuji?“ do pořadu Radia Folk „Na slovech záleží!“ Pár měsíců po narození jsem vyřkl ta dvě slůvka, která mi na celý život určila národnost. Zažvatlal jsem „mama“ a hned napoprvé s ostravským kratkým přízvukem „tata“. A už se vědělo kam patří. Do Československa, do Ostravy. Dodnes trochu lituji, že jsem nevyřkl „mummy“ a „daddy“. Byl by ze mne Angličan a teď bych nejspíš psal nějaké texty pro Mr. Eltona Johna nebo bych se jako první potkal s Johnem a Paul McCartney by ostrouhal. Škoda. Mohl jsem napsat Yesterday. Ale tou „mamou“ a „tatou“ jsem se dostal mimo. Musel jsem začít psát pro úplně neznámého SEBE. První zamilovanou básničku, ano jen básničku, o poezii se nedalo mluvit, jsem napsal na pohlednici jistě Zdeňce Pravdové jako třináctiletý klučina. A v morseovce. Věřil jsem, že její táta morseovku neovládá. Bohužel. Dostal jsem náfez, a tím jsem byl uveden do stavu zavrženého básničkáře, čímž bylo rozhodnuto. Ano za své básničky jsem ochoten trpět! Budu básníkem! Pár let na to jsem začal hrát na kytaru a se svými

zkušenostmi z oblasti básničkářství, jsem se pustil do textování. „Ptáš se proč zpěv ptačí, na srdci tě tlačí... vždyť je to láska...“ a podobně. Světe povstaň a chval! Zrodil se textař. A už to jelo! Jeden text za druhým! A už byly tři! A další a další! A vy se ptáte jak? Nevím! Prostě když máš talent tak se neubráníš (jak říkával kamarád). Psal jsem ovíněný, opilý, ožralý, nemocný i zdravý, ve stavu zamilování a obdivu, ve stavu odmilování i nenávisti! Psal jsem v každém pohnutém i v nepohnutém stavu myslí. Ale jen když to na mě padlo SHŮRY. Tak to bylo donedávna, než jsem navštívil spolek zvaný Textová dílna. Tam jsem byl poučen, jak správně psát, co je to oxymoron, daktyl, trochejské metrum i daktylotrochej... Ale se slovníkem cizích slov se česká citovka prostě napsat nedá. Tak začínám znovu od začátku. Píšu ovíněný, opilý, ožralý, nemocný i zdravý, ve stavu zamilování a obdivu, ve stavu odmilování i v nenávisti a čekám, kdy spadne TO shůry. Občas něco malinkého spadne. Lepší se to. Snad včera... Ale ne, ne, nechci to zakřiknout. O tom zatím jen šeptem.

najdete alespoň jeden rozdíl?

Být v Nočníčku, panečku to už je něco! Někdo pro to udělá cokoli. Přesvědčil mě o tom kamarád a

můj fanda (ale hlavně kolegy Drobka) z Nočníčku č. 5, Dušan P. Najdete alespoň jeden rozdíl?

STETSON & BOURBON

Letos už podruhé má Nočníček o jednu stránku víc. Neodolal jsem přemlouvání svých přátel z Otrokovic o propagaci festivalu jižanského rocku „Stetson & Bourbon“ Nepřehlédněte! Strana 7

z mého okna

Mám pořád stejný výhled z okna, ale často mě barvy, světlo a stíny fascinují...

lidová moudrost

po trávě se nechodí,
po trávě se směje

můj fanda

Říkají mu Jaroušek, prý je opravdu můj největší fanda.

reklama

unikátní a pamětní CD
na

Richarda Kroczka staršího

jediné studiové nahrávky
**Richarda Kroczka
s Truc Blues**

vydáno jen 500 ks

Cena 300,- Kč + poštovné

Objednávky:

agenturasm@seznam.cz

poslední šance!

na skladě už jen 50 ks

CD

„Za dveřmi“

**Pepa Streichl Trio
&
přátelé**

Cena 220,- Kč + poštovné

agenturasm@seznam.cz

Nočníček, nepravidelný noční plátek Pepy Streichla. Povoleno Schönthalskou dohodou čl. 7, o svobodě projevu
Pepa Streichl, streichl@seznam.cz, korektury Kuba Slamák, dopisovatel Petr Jirus, petrijirus@seznam.cz

Stetson and Bourbon

FESTIVAL JIŽANSKÉHO ROCKU

THE CELL (CZ)

ŚCIGANI (PL)

KRDEK DIVYCH ADAMOV (SK)

BLOOSERS+TOM JEGR (CZ)

L.S.BAND (CZ) + JIŽANSKÁ AFTERPARTY

17.10.2009 / od 18 hod.

OTROKOVICE

v sále Otrokovické BESEDY

100,- Kč v předprodeji, 120,- Kč na místě

více informací o festivalu najdete na:

www.besedaotrokovice.cz/festival.html

Festival se uskuteční pod záštitou generálního konzula Polské Republiky v ČR Jerzyho Kronholda a starostky města Otrokovice Radoslavy Matuszkové.

Pořadatel:
Otrokovická
Beseda

Partneři:

B-Projektng

TONAK

polský institut
instytut polski

Slovenský institut
SLOVENSKÝ INŠTITÚT

Břetislav
Michlovský

AVIZO
Inzerce, která funguje...

kytary.cz
svět hudebních nástrojů

TICKETPRO
www.ticketpro.cz

Festival se uskuteční za podpory
Fondu kultury Zlínského kraje

ROCKMAG.cz

Zlínský kraj

FESTIVAL SE USKUTEČNÍ ZA PODPORY HUDEBNÍ NADACE OSA.

Prodej vstupenek v sítích TICKETPRO, TICKETSTREAM a pokladně O.BESEDY
(tel. +420 571 118 103, e-mail: predprodej@beseda.trokovice.cz). Možnost zaslání také na dobírku.

radio
**Rock
max**
89.6 FM
95.6 FM

HOTEL
SPOLEČENSKÝ DŮM
BAŤOV
OTROKOVICE

ZALOŽENO 1936

infoservis

NAS ZLÍN.cz

zlinterm